

Başvuru Numarası : 2023/2408
Toplantı Tarihi/Sayısı : 06.11.2024/47
Karar Numarası : 2024/1162
Başvuran : D.E.
Başvuran Vekili : -
Adres : -
Muhatap Kurum/Kişi : Akhisar T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğü
Muhatap Adres : -

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuranın; İdare tarafından gerçekleştirilen koğuş değişikliğinde eşyalarının mevzuata uygun aranmadığı ve başvuranın yerleştirildiği koğuşun kapasitesinin 10 kişilik olmasına karşılık 26 kişi kaldıkları iddialarına ilişkindir.

II. İNCELEME SÜRECİ

2. Başvuran, başvuru dilekçesinde özetle;

a. Yaklaşık 6 ay kadar önce Akhisar T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna nakledildiğini,

b. 13/10/2023 tarihinde kendisine tutulduğu koğuşun değiştirileceği bilgisinin personel tarafından verildiğini, aynı gün saat 15.00 sıralarında koğuş değişikliği işleminin gerçekleştirildiğini,

c. Koğuş değişikliği esnasında personel tarafından mahkum kabul bölümüne götürüldüğünü ve eşyalarının X-Ray cihazından geçirildiğini, ilgili işleme ilişkin İdare ve Gözlem Kurulu kararının kendisine teslim edilmediğini, personel tarafından koğuş değişikliği işleminin güvenlik gerekçesiyle yapıldığının belirtildiğini,

ç. Arama esnasında eşyalarının temiz olmayan zemine konulduğunu ve bu aşamada bazı eşyalarının kaybolması nedeniyle maddi ve manevi zarara uğradığını, aramadan sonra yanına verilen ve depoya kaldırılan eşyalara ilişkin tutanak tutulmadığını, arama uygulamalarına itiraz ettiğinde kötü muamele ile karşılaştığını,

d. Yerleştirildiği koğuşta kendisiyle birlikte 26 mahpusun kaldığını fakat koğuşun 10 mahpusu barındırabilecek bir alan ve kapasiteye sahip olduğunu, bu durumun sağlık, yaşam ve spor hakkını etkilediğini, söz konusu durum nedeniyle cezasının infazını sağlıklı bir şekilde gerçekleştiremediğini iddia etmektedir.

3. Muhatap Akhisar T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğünden alınan yazılı görüşte özetle;

a. Başvuranın 15/4/2023 tarihinde Kuruma giriş yaptığı, 13/10/2023 tarihinde başvuranın tutulduğu koğuşun değiştirilme gerekçesinin ilgili koğuşta bulunan mahpusların uzun süredir aynı koğuşta cezalarını infaz etmesi olduğu, koğuş değişikliği işleminin İdare ve Gözlem Kurulu kararıyla güvenlik gerekçesiyle gerçekleştirildiği ve arama işleminin mevzuat hükümlerine uygun olduğu,

b. Başvuranın yerleştirildiği koğuşun toplam alanının 145,67 metrekare, koğuşa ait havalandırma bölümünün alanının ise 46,5 metrekare olduğu,

c. 17/6/2005 tarihli ve 25848 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan Ceza İnfaz Kurumlarında

Bu belge, güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

Bulundurulabilecek Eşya ve Maddeler Hakkında Yönetmelik hükümleri gereğince koşullarda stok yapılmasının önüne geçilecek düzeyde mahpusların eşya muhafaza etmesine izin verildiği, koşullarda bulunan fazla eşyaların mahpuslardan teslim alınarak emanet eşya deposuna kaldırıldığı belirtilmektedir.

4. Muhatabın yazılı görüşüne karşı başvuran tarafından kanuni süresi içerisinde yazılı görüş gönderilmemiştir.

III. İLGİLİ MEVZUAT

5. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın "*Kişinin, maddi ve manevi varlığı*" başlıklı 17'nci maddesinin ilgili bölümü şöyledir:

"Herkes, yaşama, maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir.

(...)

Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz; kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz.

(...)"

6. 20/4/2016 tarihli ve 6701 sayılı Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanunu'nun "*Kurumun görevleri*" başlıklı 9'uncu maddesinin birinci fıkrasının (i) bendinde; özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamında başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek Kurumun görev alanları arasında düzenlenmiştir.

7. 6701 sayılı Kanun'un "*Başvurular*" başlıklı 17'nci maddesinin birinci ve sekizinci fıkralarında, özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin Kuruma bizzat başvurabileceği hükme bağlanmıştır.

8. 24/11/2017 tarihli ve 30250 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in Mezkûr Yönetmelik'in "*Ön incelemenin yapılması*" başlıklı 48'inci maddesine göre: "*Kuruma yapılan başvurular, inceleme ve araştırmaya geçilmeden önce ön incelemeye tabi tutulur ve sonucunda; a) Kurum görev alanına girip girmediği (...) yönlerinden incelenir.*"

9. Mezkûr Yönetmelik'in "*Karar Türleri*" başlıklı 65'inci maddesi şöyledir:

"Kurum, yapılan başvuru veya resen inceleme kapsamında yaptığı inceleme ve araştırma sonucunda incelenemezlik kararı, gerekçeli kabul edilmezlik kararı, gönderme kararı, ihlal kararı, idari yaptırım kararı, uzlaşma kararı, ret kararı ve karar verilmesine yer olmadığına dair karar verir."

10. Mezkûr Yönetmelik'in "*Gerekçeli kabul edilmezlik kararı*" başlıklı 67'nci maddesinin ikinci fıkrasına göre:

"Ön inceleme aşamasında incelenebilir bulunan ya da incelenebilirliği esasla birlikte incelenmesi ve araştırılması kararlaştırılan başvuruların 48'inci maddede belirtilen gerekli koşulları taşımadığının anlaşılması halinde de bu başvurularla ilgili gerekçeli kabul edilmezlik kararı verilir."

IV. DEĞERLENDİRME VE GEREKÇE

11. Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumunun amacı; insan onurunu temel alarak insan haklarının korunması ve geliştirilmesi, kişilerin eşit muamele görme hakkının güvence altına alınması, hukuken tanınmış hak ve hürriyetlerden yararlanmada ayrımcılığın önlenmesi ile bu ilkeler doğrultusunda faaliyet göstermek, işkence ve kötü muameleyle etkin mücadele etmektir.

12. 6701 sayılı Kanun'un 9'uncu maddesinde; insan hakları ihlallerini resen incelemek, araştırmak,

karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, ayrımcılık yasağı ihlallerini resen veya başvuru üzerine incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek Kurumun görevleri arasında sayılmıştır.

13. İşkence ve kötü muamele ulusal ve uluslararası mevzuatta mutlak olarak yasaklanmıştır. Birleşmiş Milletler (BM) Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nin 7'nci maddesine göre; “*Hiç kimse işkenceye ya da zalimane, insanlık dışı ya da küçük düşürücü muamele ya da cezalandırmaya maruz bırakılamaz. Özellikle, hiç kimse kendi özgür rızası olmadan tıbbi ya da bilimsel deneylere tabi tutulamaz.*” Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) “*İşkence yasağı*” başlıklı 3'üncü maddesine göre; “*Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya muamelelere tabi tutulamaz.*”

14. Anayasa'nın 17'nci maddesinde, kimseye işkence ve eziyet yapılamayacağı, kimsenin insan haysiyeti ile bağdaşmayan ceza veya muameleyle tabi tutulamayacağı hüküm altına alınmıştır. Anayasa Mahkemesi (AYM), bu kavramlar arasında bir yoğunluk farkının bulunduğunu ifade etmektedir. Buna göre; kişinin maddi ve manevi varlığının bütünlüğüne en fazla zarar veren muamelenin *ışkence* bu seviyeye varmayan fakat yine de önceden tasarlanmış, uzun dönem içinde saatlerce uygulanmış ve fiziki yaralanmaya veya yoğun maddi veya manevi ıstıraba sebep olan muamelenin *eziyet* mağdurları küçük düşürebilecek ve utandırabilecek şekilde kendilerinde korku, küçültülme, elem ve aşağılanma duygusu uyandıran veya mağduru kendi iradesine ve vicdanına aykırı bir şekilde hareket etmeye sürükleyen aşağılayıcı nitelikteki daha hafif muamelelerin ise *insan haysiyetiyle bağdaşmayan* muamele veya ceza olarak değerlendirilebileceğini belirtmektedir (AYM, *Cezmi Demir ve Diğerleri*, 2013/293, para. 85, 88 ve 89).

Başvuranın, koğuş değişikliğine ilişkin İdare ve Gözlem Kurulu kararının kendisine tebliğ edilmediği ve koğuş değişikliği gerekçesiyle gerçekleştirilen arama işleminde eşyalarının kaybolduğu ve kötü muameleyle uğradığı iddialarına ilişkin olarak;

15. Kurum idaresi, 13/10/2023 tarihinde gerçekleştirilen koğuş değişikliğinin 13/10/2023 tarihli İdare ve Gözlem Kurulu Kararı ile mahpusun suç türü gözetilerek ve idari gerekçeler ile alındığını, arama esnasında Kurum personeli ile mahpuslar arasında herhangi bir sorunun yaşanmadığını ve aramanın mevzuatta yer alan hükümler gözetilerek gerçekleştirildiğini belirtmektedir. Muhatap Kurum tarafından sunulan bilgi ve belgeler incelendiğinde; koğuş değişikliği kararının mevzuata uygun bir şekilde İdare ve Gözlem Kurulu Kararı ile alındığı anlaşılmaktadır. Buna ek olarak, başvuranın ilgili kararın kendisine koğuş değişikliği esnasında verilmediğine ilişkin beyanı bulunsa da İdareden daha sonra kararı talep ettiği fakat alamadığına ilişkin bir iddiası bulunmamaktadır.

16. AYM, ceza infaz kurumlarında kötü muamele olarak kabul edilebilecek hususların farklı şekillerde tezahür edebileceğini; idarenin ve görevlilerin kasıtlı davranışları, yönetsel hatalar veya yetersiz kaynaklar sebebiyle kötü muamelenin gerçekleşebileceğini belirtmektedir (AYM, *Ahmet Yeter*, 2014/5100, 16/2/2017, para. 39).

17. Doğası gereği cezalar veya menfi hareket ve eylemler ile olumsuz hayat deneyimleri, kişinin fiziksel ve ruhsal değerlerini etkileyebilmekte ve kişide stres, üzüntü ve sair menfi tezahürlere yol açabilmesi nedeniyle özellikle *küçük düşürücü muamele* kavramını çağrıştırmaktadır (AYM, *Işıl Yaykır*, B. No: 2013/2284, 15/4/2014, para. 35). Somut olayda başvuran, arama işleminde gerekli özenin gösterilmediği, eşyaların temiz olmayan zemine serildiğini ve bazı eşyalarının kaybolduğunu iddia etmektedir.

18. 29/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 3'üncü

maddesine göre; infazda temel amaç mahpusun yeniden suç işlemlerini engelleyici etkenleri güçlendirmek, toplumu suça karşı korumak, hükümlünün; yeniden sosyalleşmesini teşvik etmek, üretken ve kanunlara, nizamla ve toplumsal kurallara saygılı, sorumluluk taşıyan bir yaşam biçimine uyumunu sağlamaktır. Bu kapsamda, mahpusların ulusal ve uluslararası düzenlemelerde aranan standartlara uygun bir ortamda, insan onuruna uygun bir yaklaşımla cezalarını infaz etmesi önem arz etmektedir.

19. Ceza infaz kurumlarında güvenlik gerekçesiyle gerçekleştirilen arama işleminde başvuranın iddia ettiği durumların gerçekleşebileceği öngörülebilmektedir. Kurum personelinin bir yandan arama işlemini gerçekleştirirken bir diğer yandan güvenlik zafiyetinin oluşmasını engellemesi gerekmektedir. Bu aşamada arama işleminin konusunu oluşturan eşyaların zarar görmesi veya işlemin başvuranın beklediği düzeyde özenli bir şekilde gerçekleştirilmemesi gündeme gelebilecektir. Bu bağlamda, somut olayda söz konusu durumun kötü muamelede asgari eşiği aşmış olduğu değerlendirilmelidir.

20. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) içtihadına göre; kötü muamelenin Sözleşme'nin 3'üncü maddesi kapsamına girmesi için asgari bir önem seviyesine ulaşması gerekmektedir. Bu asgari değerlendirme gerçekleştirilirken muamelenin süresi, fiziksel ve ruhsal etkileri ve başvuranın cinsiyeti, yaşı gibi somut olayın özellikleri dikkate alınmaktadır (AİHM, *Abdülkadir Aksoy/Türkiye*, B. No: 47585/16, 5/3/2019, para. 41). AYM, AİHM içtihadını yorumlayarak somut olayda değerlendirmeye alınacak unsurlara muamelenin amacı ve kastı ile ardındaki nedenin de eklenebileceğini değerlendirmektedir (AYM, *Arif Haldun Soygür*, B. No: 2013/2659, 15/10/2015, para. 48; AİHM, *Aksoy/Türkiye*, B. No: 21987/93, 18/12/1996, para. 64; *Eğmez/Kıbrıs*, B. No: 30873/96, 21/12/2000 para. 78; AİHM *Krastanov/Bulgaristan*, B. No: 50222/99, 30/9/2004, para. 53).

21. Başvuranın belirttiği eşyaların temiz olmayan zemin alanına konulması, istenilen bir durum teşkil etmemektedir. Ancak koğuş değişikliği işleminin gerçekleştirilmesi, doğası gereği belirli önlemlerin alınması, hızlı hareket edilmesi ve personelin özellikle işlemin yürütülmesi esnasında güvenlik açısından dikkatli davranmasını gerektirebilecektir. Bu sebeple, her bir mahpusun ayrı ayrı her eşyasının hassas bir özenle ayrıştırılıp X-Ray cihazından geçirilmesinin mümkün olmadığı ve bu iddia kapsamında kötü muamele yasağı için aranan asgari eşiğin aşılmadığı değerlendirildiğinden kötü muamele yasağının ihlal edilmediği kanaatine varılmıştır.

22. Başvuran, arama işlemine ilişkin söz konusu uygulamalara itiraz ettiğinde kötü muameleyle uğradığını iddia etmektedir. Bu bağlamda, bu tarz iddialarda öncelikle iddia sahibi tarafından işkence ve kötü muameleyle ilişkin iddiaların açık, anlaşılır ve tutarlı bir şekilde ortaya konulması gerekmektedir. AİHM, bu hususta mahpusların delil toplamada yaşadıkları nesnel zorlukların farkında olduğunu ifade etmekle birlikte şikâyet edilen olguların ayrıntılı ve tutarlı bir açıklamasının sunulmasını beklemektedir (AİHM, *Ananyev ve Diğerleri/Rusya*, B. No: 42525/07, 10/4/2012, para. 122, *Muršić/Hırvatistan* [BD], B. No: 7334/13, 20/10/2016, para. 127).

23. Benzer şekilde AYM, başvuranın ihlal iddialarını kanıtlayamadığı, şikâyetlerin karmaşık veya zorlama iddialardan oluştuğu başvuruları açıkça dayanaktan yoksun bulmaktadır (AYM, *Hikmet Balabanoğlu*, B. No: 2012/1334, 17/9/2013, para. 24, *Cengiz Yetkin* [GK] B. No: 2019/39068, 14/6/2023, para. 45). Bu çerçevede, başvuranın kötü muameleyle uğradığına ilişkin iddiasına dayanak oluşturacak herhangi bir eylemden veya kişiden bahsetmediği, iddiasını açık bir şekilde ortaya koymadığı dikkate alındığında, söz konusu iddianın açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in 67'nci maddesi uyarınca kabul edilmez olduğu kanaatine varılmıştır.

24. Başvuran söz konusu iddiasına ek olarak, arama işleminde bazı eşyalarının kaybolduğunu belirtmektedir. Muhatap Kurum bu iddiaya ilişkin olarak arama işleminde mahpusların eşyalarının X-Ray cihazından geçirildikten sonra koğuşlarına verildiğini, mahpuslardan herhangi birine ait olduğu tespit edilemeyen

eşyaların emanet eşya deposuna kaldırıldığını belirtmektedir.

25. Başvuranın depoda bulunan eşyalarına ilişkin belge incelendiğinde; 1 adet saat, 2 adet pantolon, 1 adet semaver, 2 adet gömlek, 1 adet bıçak ve diğer başlığı altında 8 adet eşyasının depoda bulunduğu anlaşılmıştır.

26. Muhatap Kurumun sunduğu 7/11/2023 tarihli tutanakta; başvuranın emanet eşya deposunda bulunan fazla eşyasını ailesine teslim ettiği anlaşılmaktadır. Bu kapsamda, başvuranın kaybolduğunu iddia ettiği eşyalarının incelemesinin yapılmasının Kurumun görev alanıyla bağdaşmadığı, işkence ve kötü muamele iddiasından ziyade mülkiyet hakkı kapsamında kaldığı değerlendirilmektedir. Bu bağlamda, başvuranın söz konusu iddiasının Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in 67'nci maddesi uyarınca kabul edilmez olduğu kanaatine varılmıştır.

Başvuranın, yerleştirildiği koğuşun 10 mahpusu barındırabilecek bir alana sahip olduğu iddiasına ilişkin olarak;

27. Başvuran dilekçesinde; yerleştirildiği koğuşun 10 kişilik olduğu fakat 26 kişi kaldıklarını, bu durumun sağlık, yaşam ve spor hakkını etkilediği ve söz konusu durum nedeniyle cezasının infazını sağlıklı bir şekilde gerçekleştirebileceği bir düzenin mevcut olmadığı iddiasında bulunmaktadır.

28. Muhatap Kurumdan talep edilen bilgi ve belgeler incelendiğinde başvuranın yerleştirildiği koğuşun; yatakhane bölümünün 54,32 metrekare (m²), ortak yaşam alanı bölümünün 34,88 m², banyo-tuvalet bölümünün 10 m², avlu bölümünün 46,5 m² olmak üzere toplam 145,7m² olduğu anlaşılmaktadır. Muhatap Kurum, her koğuşta bulunan mahpus sayısı oranında yeterli yatak ve dolap bulunduğunu belirtmiştir.

29. Avrupa İşkenceyi ve İnsanlık Dışı veya Aşağılayıcı Muamele ve Cezayı Önleme Komitesi (CPT) bir mahkûma bir odada sağlanması gereken asgari yaşam alanı için temel bir standart geliştirmiştir. Tek kişilik oda için 6 m² yaşam alanı, çok kişilik oda için mahkûm başına 4 m² yaşam alanı ve ayrıca bölünmüş tuvalet ve banyo alanı tavsiye edilmektedir (CPT, Cezaevlerinde Mahkûm Başına Düşen Yaşam Alanı: CPT Standartları, para. 9, 2015).

30. Buna ek olarak CPT, hiçbir zaman oda boyutu standartlarının mutlak olarak değerlendirilmesinin gerekmediğini belirterek mahpusların her gün önemli miktarda bir vakti oda dışında geçirebilmeleri (atölyelerde, sınıflarda veya diğer aktivitelerde) minvalinde hafifletici faktörler bulunduğu sürece, asgari standartlarından küçük bir sapmanın otomatik olarak mahpusların insanlık dışı ve onur kırıcı muamele gördükleri anlamına gelebileceği görüşünü benimsememektedir (Cezaevlerinde Mahkûm Başına Düşen Yaşam Alanı: CPT Standartları, para. 21).

31. AİHM, bir mahpusa tahsis edilmesi gereken belirli bir m²'nin kesin olarak belirleyemeyeceğini kararlarında sıklıkla belirtmektedir. Buna ek olarak, tutulma koşullarının, tutulma hâlinin güvencelerini karşılayıp karşılamadığına karar vermede tutulma süresi, açık havada egzersiz yapma olanakları, mahpusun fiziksel ve zihinsel durumu gibi bir dizi diğer ilgili faktörün önemli bir rol oynadığını değerlendirmektedir (AİHM, *Samaras ve diğerleri/Yunanistan*, B. No: 11463/09, 28/2/2012, para. 57).

32. AİHM, çok kişilik koğuşlarda kişisel asgari alan için arzu edilen standardın 4 m² olduğunu ancak mahpusların 3 m²'den daha az zemin yüzeyine sahip olması durumunda aşırı kalabalıklaşmanın diğer faktörlere bakılmaksızın kendi başına Sözleşme'nin 3'üncü maddesinin ihlaline yol açacak kadar şiddetli kabul edilmesi gerektiğine karar vermiştir. Kişisel alan eksikliği nedeniyle 3'üncü maddenin ihlal edilip edilmediğine karar verirken aşağıdaki üç unsurun göz önünde bulundurulacağını açıklamıştır:

i. Her mahpusun ayrı bir uyku yeri olmalıdır.

ii. Her mahpusun emrinde en az 3 m² taban alanı olmalıdır.

iii. Hücresinin genel yüzeyi, mahpusların mobilyalar arasında serbestçe hareket etmesine izin verecek şekilde olmalıdır.

AIHM, bu unsurlardan herhangi birinin yokluğunun aşağılayıcı muamele teşkil ettiğini ve 3'üncü maddeyi ihlal ettiği konusunda güçlü bir karine oluşturduğunu belirtmekle birlikte mahpusların 3 m² ile 4 m² arasında kişisel alana sahip olduğu hâllerde tutulma koşullarının diğer yönlerinin değerlendirilmesi gerektiğini belirtmektedir (AIHM, *Ananyev ve diğerleri/Rusya*, B. No: 42525/07, 60800/08, 10/1/2012, para. 145-149).

33. Belirtilen düzenlemeler ve içtihadı göre; mahpusların asgari yaşam alanının hesaplanması, mahpusun tutulduğu koğuşun yatakhane bölümü, ortak yaşam alanı ve havalandırma bahçesinin toplam alanından banyo ve tuvalet alanının çıkarılması ile elde edilen sonucun koğuşta tutulan kişi sayısına bölünmesi suretiyle belirlenmektedir.

34. Son tahlilde, çıkan sonucun 3 m² altında kalması halinde; kötü muamele yasağının ihlal edildiğine dair güçlü bir karine oluşacak, 3 m² ile 4 m² arasında kalması halinde ise tutulma koşullarına ilişkin diğer durumların değerlendirilmesi gerekecektir. Başvuranın yerleştirildiği koğuşun yatakhane bölümü 54,32 m², ortak yaşam alanı bölümü 34,88 m², banyo-tuvalet bölümü 10 m², havalandırma bahçesi bölümü 46,5 m²'dir. Buna ek olarak başvuran, 13/10/2023 tarihi ile 7/12/2023 tarihleri arasında 55 gün süresince yerleştirildiği koğuşta 26 kişi olarak kalmıştır. Bu tarihler arasında kişi başına düşen yaşam alanının 4,83 m² olduğu tespit edilmiştir.

35. Başvuranın sonradan yerleştirildiği koğuşta kaldığı süre boyunca kişi başına düşen yaşam alanının 4 m²'den fazla olduğu anlaşılmaktadır. Buna ek olarak, muhatap Kurumdan talep edilen başvuranın eğitim ve gelişim izleme bilgilerinden; başvuranın 7/9/2022 tarihinden bu yana aktif olarak Açık Öğretim Lisesine devam ettiği bu kapsamda üç dönem sınavına girmiş olduğu, 17/10/2023, 14/11/2023, 28/11/2023 tarihlerinde açık ve 31/10/2023, 21/11/2023 tarihlerinde kapalı spor faaliyetlerine katılım sağladığı anlaşılmaktadır.

36. Bu kapsamda, başvuranın eğitim faaliyetlerine devam etmesi, açık ve kapalı spor alanından faydalanma imkânının bulunması, tutulduğu koğuşta ayrıca havalandırma bahçesinin yer alması ve kişi başına düşen yaşam alanının uluslararası düzenlemeler ve içtihadta aranan asgari standartların üzerinde olması bir bütün olarak dikkate alındığında; tutulma koşullarına ilişkin kötü muamele yasağının ihlal edilmediği değerlendirilmektedir.

37. Sonuç olarak, başvuranın iddiaları, muhatap Kurumun cevapları ve ilgili mevzuat birlikte değerlendirildiğinde kötü muamele yasağının ihlal edilmediği kanaatine varılmıştır.

V. KARAR

A. Başvuruda KÖTÜ MUAMELE YASAĞININ İHLAL EDİLMEDİĞİNE,

B. Kararın taraflara tebliğine ve KAMUOYUNA DUYURULMASINA,

C. Karara karşı tebliğ tarihinden itibaren 60 gün içerisinde Ankara İdare Mahkemesine başvurulabileceğine,

6/11/2024 tarihinde, OY BİRLİĞİYLE, karar verildi.

e-imzalıdır

Av. Aışan TİRYAKİ
Daire Başkanı

e-imzalıdır

Dilek ERTÜRK
Üye

e-imzalıdır

İsmail AYAZ
Üye

e-imzalıdır

Yunus Emre KARAOSMANOĞLU
Üye

e-imzalıdır

Av. Zennure BER
Üye